

Απόστολος Λ. Πιερρής

ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΑ

Σε γνωρίζω από την κόψη
του **σπαθιού** την τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη
που με **βία** μετράει τη γη.

Απ' τα **κόκκαλα** βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα **ανδρειωμένη**
χαίρε, ω χαίρε, **Ελευθεριά!**

Η τρομερή κόψη της **Σπάθης**, η μεγαλειώδης **Βία** που είναι το ζύγισμα και μέτρο των πάντων, ο υπέρτατος νόμος θεών και ανθρώπων (Πίνδαρος Fr. 169a Maehler), τα ιερά **Κόκκαλα** του ηρωισμού των Ελλήνων, και η αρχαία **Ανδρεία**, είναι τα ουσιώδη γνωρίσματα της **Ελευθερίας**.

Ο τελευταίος βασιλιάς των αρχαίων Μεγάρων Υπερίων ήταν ένα παρακμιακό εξάμβλωμα, ανίκανος, πλεονέκτης και υβριστής: έτσι είναι όλα τα αναχρονιστικά καθεστώτα στη σήψη τους. Τον σκότωσε ένας πολίτης και ο λαός αποφάσισε να μην βρίσκεται υπό τη σκέπη ηγετικής αναξιοκρατίας. Άριστος, ένδοξος Μεγαρεύς ο Αίσυμνος ζήτησε χρησμό από το Δελφικό μαντείο για την πόλη, πώς θα πάει καλά. Και ο **Απόλλων** απεφάνθη: οι Μεγαρείς θα ευδοκιμήσουν αν **βουλεύονται «μετά των πλειόνων»**. (Παυσανίας I, 43, 3).

Η αρχή της δημοκρατικής πλειοψηφίας, ασφαλώς, όπως είχε ενσωματωθεί στη Μεγάλη Ρήτρα του Λυκούργου. Αλλά κάτι περισσότερο και μεγαλύτερο. Πλείονες είναι οι πεθαμένοι του γένους. **Ο Λαός στη διαχρονική πορεία του, όχι μόνο στη στιγμιαία τομή του παρόντος**. Ο Αίσυμνος κατάλαβε. Και οι Μεγαρείς ίδρυσαν τη βουλή τους γύρω από τους τάφους των ηρώων τους.

Σε μια ιστορική στιγμή ο Λαός, εξαιτίας αμαρτιών των ηγεσιών του, μπορεί να ευρίσκεται σε αδυναμία. Η χώρα να είναι εξευτελισμένη. **Αλλά αν σκεφθεί ο Λαός με γνώμονα τη συνέχεια προς όλες τις προηγούμενες γενεές, αν συνδιαλεχθεί με αυτές, αν επικαλεσθεί το ένδοξο παρελθόν του, αν ριζώσει στην ταυτότητά του με έναν κατακλυσμό αυτογνωσίας, αν στεριώσει στους Ήρωές του, αν βιώσει τη μεγάλη ιστορία του ως ενεργό παρόν και ως δημιουργία μέλλοντος – τότε θα αποτινάξει τον ζυγό του άχρηστου καθεστώτος του και θα πορευθεί με ψηλά το κεφάλι στις φωτεινές κορυφές του πεπρωμένου του.**

Γιατί Λαός δεν είναι απλώς το σύνολο των πολιτών μιας χώρας σε μια δεδομένη στιγμή, αλλά αποτελεί μια πανίσχυρη μεταφυσική, ζωντανή πραγματικότητα, την αλήθεια μιας ουσίας που εκφράζεται σε έναν χαρακτήρα ταυτότητας και της συνοχής της στην αδιάσπαστη χρυσή

αλυσίδα παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος. Έτσι Λαός, Έθνος και Χώρα ταυτίζονται σε μια οργανική πολιτισμική ταυτότητα, σε ένα συστατικό, ριζικό βίωμα, σε ένα πνεύμα που φυσάει την αλήθεια της αυθεντικότητάς του και στις Μορφές βίου, υψηλές και καθημερινές, που το εκφράζουν δυναμερά. Οδηγοί μελωδίας σε αυτή τη συμφωνία της ιστορίας ενός Λαού είναι οι μεγάλοι του Ήρωες, οι αριστείς της ανθρωπίνης ύπαρξης, οι Σοφοί του και οι Ανδρείοι του.

Αυτά εννοούσε ο Αναξ των Δελφών απαντώντας στον Αίσυμνο για τους Μεγαρείς, ούτε σαφηνίζοντας ούτε κρύβοντας, αλλά σημαίνοντας.

Και το θείο μήνυμα είναι αιώνιου κύρους και συνεπώς διαχρονικής ισχύος.

Αυτού έχουμε του ενός χρεία στην ώρα της μέγιστης ανάγκης μας.

* * *

Η Ελλάδα κείται σε έσχατη εξαθλίωση. Ταπεινωμένη στο προσκήνιο των Λαών, στενάζει υπό καθεστώς εσωτερικής κατοχής. Ο Λαός βογκά τον προμελετημένο εξευτελισμό του. Το Καθεστώς τρέφεται από αυτόν σε έναν φαύλο κύκλο αναξιοκρατίας – φαυλοκρατίας – υποβάθμισης και επιδεινούμενης αναξιοκρατίας.

Η Επανάσταση του 1821 δεν τελεσφόρησε. Η χώρα μετέπεσε σε δουλεία. Ήταν ακμάζουσα περιφέρεια μιας Αυτοκρατορίας. Έγινε ταχύτατα παρακμάζον περιθώριο του Ευρωπαϊκού Συστήματος Ισχύος υπό ψευδώνυμη ανεξαρτησία. Τώρα κατήντησε μια ασημαντότητα. Οι ροές πνεύματος, ισχύος, χρήματος την παρακάμπτουν. Αποφάσεις λαμβάνονται για αυτήν χωρίς αυτήν. Δίνει συνεχώς ανεπιτυχείς εξετάσεις σαν αδιόρθωτος κακός μαθητής.

Και το Καθεστώς την έχει δεσμεύσει σε αυτήν όντως την κατάσταση.

Κανένα από τα γνωρίσματα της Ελευθερίας που ο Ήρωας Σολωμός έψαλλε δεν της ανήκει. Οι Έλληνες είμαστε παρ' αξίαν κατατρεγμένοι. Πεινάμε και διψάμε Ελευθερία.

Η Ελλάδα έχει φτάσει στο ναδίρ της ταπείνωσης. Βρίσκεται βαθιά στον Άδη της Αδυναμίας.

Και η αδυναμία δεν έχει δικαιώματα. Μόνο η ικεσία της ταιριάζει και ίσως-ίσως το έλεος της υπεροχής απέναντι στην ταπείνωση. Η χώρα μας αποδεικνύει εμπράκτως την αιώνια αλήθεια της Αθηναϊκής απόφασης:

ἡμεῖς τοίνυν οὔτε αὐτοὶ μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὥς ἢ δικαίως τὸν Μῆδον καταλύσαντες ἄρχομεν ἢ ἀδικούμενοι νῦν ἐπεξερχόμεθα, λόγων μῆκος ἄπιστον παρέξομεν, οὔθ' ὑμᾶς ἀξιούμεν ἢ ὅτι Λακεδαιμονίων ἄποικοι ὄντες οὐ ξυνεστρατεύσατε ἢ ὥς ἡμᾶς οὐδὲν ἡδίκηκατε λέγοντας οἶεσθαι πείσειν, τὰ δυνατὰ δ' ἐξ ὧν ἑκάτεροι ἀληθῶς φρονούμεν διαπράσσεσθαι, ἐπισταμένους πρὸς εἰδότας ὅτι δίκαια μὲν ἐν τῷ ἀνθρωπείῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἴσης ἀνάγκης κρίνεται, δυνατὰ δὲ οἱ προύχοντες πράσσουσι καὶ οἱ ἀσθενεῖς συγχώρουσι.

(Θουκυδίδης V, 89)

[Αθηναίοι πρέσβεις προς Μηλίους άρχοντες σε κλειστή σύσκεψη: «εμεῖς λοιπόν βεβαίως ούτε οι ίδιοι θα αποτείνουμε ένα ατέλειωτο μήκος λόγων ότι δίκαια εξουσιάζουμε τις άλλες πόλεις διότι καταλύσαμε την Περσική αυτοκρατορία ή ότι τώρα κάνουμε επέμβαση έχοντας προηγουμένως αδικηθεί από τους εχθρούς μας, αλλά και ούτε αξιολογούμε να νομίζετε από το μέρος σας ότι θα μας πείσετε λέγοντας ή ότι δεν συμμετείχατε στις εκστρατείες των Σπαρτιατών εναντίον μας όντες άποικοί τους, ή ότι σε τίποτα δεν μας έχετε αδικήσει, - αλλά να πράξουμε

όσα η αντίστοιχη δύναμη η δική μας και η δική σας επιτρέπει από αυτά που αληθινά πιστεύουμε, γνωρίζοντας προς γνωρίζοντας ότι τα δίκαια μεν κρίνονται κατά την ανθρώπινη λογική όταν τα δυο μέρη υπόκεινται σε ίση ανάγκη, ενώ οι υπέρτεροι πράττουν αυτά που δύνανται και οι ασθενείς τα αποδέχονται».]

Άπασα η ουσία των Διεθνών Σχέσεων στην εκτυφλωτικά αποκαλυπτική διατύπωσή της. Τότε και τώρα – μάθημα ες αεί.

Ο λόγος του καθενός μετράει στην πραγματικότητα όσο η δύναμη της αξίας του. Το διεθνές δίκαιο κατανέμει κατά το βάρος της σημασίας των εμπλεκομένων μερών. Το ίσον είναι κατ' αναλογία.

Ο Γόρδιος Δεσμός της πλήρους αποδυνάμωσης (στρατιωτικής, στρατηγικής, πολιτισμικής, οικονομικής, δικαιοδικής) λύνεται μόνον με Τομή Ασυνέχειας. Με νέα αρχή βάσει συντεταγμένου συνολικού σχεδίου ανόρθωσης, ακόμη περισσότερο, ανανέωσης. Για γρήγορη μέλλουσα ενδυνάμωση.

Και στην αναγκαία αυτή πορεία μας χρειάζονται οι Ήρωες του Παρελθόντος μας. Αυτοί που διατρανώνουν τη δύναμη της ουσίας του Ελληνισμού. Γιατί δεν υπάρχει δύναμη χωρίς ουσία. Δανεική δύναμη είναι φανταστική βοήθεια και πραγματική υποτέλεια.

Η πλήρης απαξίωση του ΝεοΕλληνικού Κράτους ήταν μοιραία κατάληξη τερατογένεσης. Το ΝεοΕλληνικό Κράτος στήθηκε πάνω σε μοντέλο πλήρως ανάρμοστο προς τη φύση του Ελληνισμού και τον χαρακτήρα του Έλληνα. Το όνομα του προπατορικού αμαρτήματος είναι «Ευρωπαϊσμός». Το Ευρωπαϊκό οργανωτικό μοντέλο δεν ταιριάζει στον Έλληνα. Αμέσως μόλις επιβλήθηκε μετέπεσε σε όργανο αυθαιρεσίας στα χέρια της εγχώριας ολιγαρχίας. Η Ευρωπαϊκή τεχνητή τάξη στο έδαφος της Ελληνικής φυσικότητας μεταμορφώνεται σε

μηχανισμό καταπίεσης του Λαού από το Καθεστώς και εκμετάλλευσης της Κοινωνίας από μια άχρηστη Ολιγαρχία.

Κι έτσι εδραιώθηκε το **τρίπτυχο** της απωλείας: **Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός** (με τόνους προοδευτικούς και αριστερούς) – **Δονκιχωτικός Εθνικισμός** (με αποχρώσεις δεξιές και παραδοσιακές) – **Πελατειακό Κράτος** στην πρακτική πραγματικότητα.

Το Κράτος δηλαδή λειτουργεί ως μεσάζων μεταξύ Κοινωνίας και οικονομικής Ολιγαρχίας, με τη μετατροπή μεγενθυνόμενου τμήματος του Λαού σε εξαρτηματικούς της Ολιγαρχίας (**ΝεοΦεουδαρχία** δια του Κράτους). Σε αυτόν τον σκοπό εξυπηρέτησε το εγχώριο Κατεστημένο η Ευρωπαϊκή προσπάθεια εξορθολογισμού της ΝεοΕλληνικής πραγματικότητας. Και το ίδιο επαναλαμβάνεται σήμερα.

Μόνο που τώρα δεν συμφέρει στις υγιέστερες Ευρωπαϊκές δυνάμεις αυτή η ύπουλη παροχέτευση Μεταρρυθμιστικών προθέσεων στην περαιτέρω εμπέδωση της Φεουδαρχικής πραγματικότητας. Ούτε η μόνιμη παρελκυστική επωδός: την επόμενη φορά θα είναι διαφορετικά. **Το ΝεοΕλληνικό κατεστημένο δεν μπορεί να αλλάξει: φτιάχθηκε με πονηρία ώστε να παραμένει αναλλοίωτο. Κατήργησε τις επιπτώσεις κάθε επιτυχίας στην διασπορά της αριστείας στερώντας της το κίνητρο της ανταμοιβής. Αντιθέτως διέχυσε την ευθύνη κάθε αποτυχίας ώστε να μην εστιάζονται και οι συνέπειές της.** Προστατεύει όπως η Μαφία τα υποτακτικά παιδιά ασχέτως ανεπάρκειας και αποτυχίας, ενώ τιμωρεί μόνο τους «απροσάρμοστους», τους ικανώτερους, που κατά φυσικό λόγο είναι και οι ανυπάκουοι, ασχέτως πάλι της όποιας (κατά λάθος για το Σύστημα) επιτυχίας τους.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, οποιαδήποτε προσπάθεια ουσιαστικής μεταρρύθμισης φαλκιδεύεται, κάθε νίκη ανανεωτικού πνεύματος αριστείας αχρηστεύεται, τίποτα ούτε καλό ούτε κακό δεν έχει μόνιμες συνέπειες και κυρίως δεν αφήνεται να δράσει πολλαπλασιαστικά στην

δυναμική της απελευθέρωσης. Τα πράγματα κινούνται βήμα σημειωτόν στον ΝεοΕλληνισμό: στιγμές έντασης είναι το γρήγορο σημειωτόν. Ό,τι και να κάνεις ξαναρχίζεις από το ίδιο σημείο την επόμενη φορά. Η νοσηρή ατμόσφαιρα του «πάλι τα ίδια». Φρόντισε για αυτό το Καθεστώς. Προσέξτε μια επίσημη συζήτηση επί οποιουδήποτε θέματος για να έχετε γλαφυρή εικόνα του θέματος. Εφαρμόστε την απελευθέρωση από την δυναστεία του «πάλι τα ίδια» στις παρέες σας!

Αλλά, ω του θαύματος της Κοσμικής τάξης, η πονηρία του Καθεστώτος είναι και το ξέκαμά του. Το Σύστημα που έφτιαξε έγινε αλύγιστο. Η ίδια η σκληρότητά του τώρα που έχει οστεοπόρωση το σπάει. Διαλύεται, όταν ήλθε ο καιρός, ολόκληρο σε θρύψαλα. Ο καιρός: ο Λαός το αποσείει και οι Δυνάμεις το αγνοούν, αμφότεροι δε περιφρονούν βαθύτατα.

Είναι η εφαρμογή ηλίθιε!

Η σε κλασσική διατύπωση: είναι η αλήθεια μωροί!

Το ΝεοΕλληνικό Κράτος στήθηκε λάθος. Λάθος θα πει κακή μορφή, αταίριαστη δομή και παραμορφωτικό κανονιστικό πλαίσιο. Λάθος στήσιμο οδηγεί σε δυσλειτουργία. Δυσλειτουργία σε υπολειτουργία. Υπολειτουργία σε πτώση απόδοσης. Όλα αυτά εμπεδώνουν χαμηλό επίπεδο ικανοτήτων.

Το σύστημα αναπτύσσει τον αντιφυσικό νόμο της απόκρουσης του καλύτερου από τον χειρότερο.

Αντιφυσικό γιατί ο «Κόσμος» της πραγματικότητας είναι δομημένος ώστε το καλό να ανθίζει. Ωστε το κάθε πράγμα να βρίσκει σχετικά γρήγορα τον καλύτερο εαυτό του και να χαίρεται την άριστη λειτουργία του. Χαρά είναι η συναίσθηση της μορφικής τελειότητας,

ηδονή η απόλαυση της βέλτιστης λειτουργικότητας, υπερηφάνεια η αυτοπεποίθηση της υπέρτερης δύναμης.

Αλλά εδώ το λάθος σύστημα εξέθρεψε τη χειρότερη μορφή της τυραννίας: την τυραννία του χειρότερου.

Εκ της αναξιοκρατίας η φαυλοκρατία γεννήθηκε και από αυτήν η άβυσσος του ολέθρου. Αδυναμία, διαφθορά και αποτυχία είναι τρία πρόσωπα της ίδιας (απ)ουσίας. Θέριψε έτσι στη χώρα ένα ανάξιο Καθεστώς μιας ανίκανης ολιγαρχίας που χρειάζεται την αθέμιτη προστασία του Κράτους για να ολιγαρχεύει. Και καταλήξαμε να έχουμε ηγετικές ομάδες θεραπεινίδες της ολιγαρχίας υπό προοδευτικά ή πατριωτικά προσχήματα.

Η κακοδαιμονία του ΝεοΕλληνισμού επιδεινώνεται από τη δράση του μεγάλου νόμου της ομοιότητας: το όμοιο προστρέχει στο όμοιο. Η χαμηλή ποιότητα έχει καρκινική συμπεριφορά.

Και έτσι όχι μόνο συστηματικά αποβάλλεται το εντελέστερο από το ατελέστερο στο εσωτερικό του συστήματος, αλλά και εξωτερικά ισχύει η ίδια συμπεριφορά.

Δηλαδή όχι μόνο ο Σολωμός και ο Κάλβος, τα υψηλά πολιτισμικά μεγέθη στην Επανάσταση, δεν έδωσαν τη συνέχεια στην ποιητικότητα, που οδεύει από κορυφή σε κορυφή μιας ενιαίας πνευματικής οροσειράς, όπως ο Όμηρος στη χρυσή σειρά του Ελληνισμού ή ο Dante στην Ιταλική λογοτεχνία – αλλά και προσκολλήθηκαν οι χαμερπείς του ΝεοΕλληνισμού στα ήσσονα εξωτερικά μοντέλα.

Πίθηκοι του χειρότερου, φευ! Διπλός εξευτελισμός.

Ποτέ για παράδειγμα δεν εξετίμησαν, γιατί ουδέποτε υποπτεύθηκαν, την καιριότητα της εμπραθητικής συναίσθησης και κατανόησης της αρχαιοελληνικής τέχνης στη μεγάλη σειρά της Γερμανικής αρχαιογνωσίας, από τον Έρωνα Winckelmann στον Buschor. Και αντίστοιχα στην εξωτερική πολιτική σήμερα, οι διαχειριστές της

τύχης της χώρας προσκολλώνται στα δυστυχέστερα (αποτυχέστερα, κατερχόμενα, ασταθέστερα, ασθενέστερα, φοβικότερα) σημεία του διεθνή ορίζοντα (Γαλλία, Βρυξέλλες, Ισραήλ, Αίγυπτο, Ιράν, Ρωσία). Αλλά και σε αυτό, η αξία μιας προσκόλλησης είναι ανάλογη της δύναμης του προσκολλώμενου.

Θεία δίκη. Καλλιεργώντας το Καθεστώς το χαμηλό επίπεδο για την επιβίωσή του έχει τώρα πρόβλημα χρησιμότητας.

Το πρόβλημα της Ελλάδας δεν είναι η Ευρώπη. Είναι ο Ευρωπαϊσμός των εγχωρίων elites.

Τώρα καταλαβαίνουν (ή οι αναισθητότεροι εξ αυτών υποψιάζονται) ότι αυτό που έκαναν στο τέλος του λογαριασμού είναι να δουλεύουν υπέρ της Καθεστωτικής Ολιγαρχίας. Έστω. Αν πράγματι είδαν ότι η Ευρωπαϊστική μανιέρα στην Ελλάδα, είτε «συντηρητική» είτε «εκσυγχρονιστική», είτε «φιλελεύθερη» είτε «σοσιαλιστική», είτε «πατριωτική» είτε «υπερεθνική» - τα πάντα ψευδεπίγραφα - σημαίνει απλά εκμετάλλευση όλης της κοινωνίας υπέρ της ολιγαρχίας, τότε είναι ευπρόσδεκτοι στο άρμα του Ελληνισμού και καθυστερημένοι. Αρκεί να είναι αποφασισμένοι - επιτέλους, παρά τη μαλακότητα της περιρρέουσας «κουλτούρας». Προ πάντων όχι άλλη κοροϊδία του «να περάσουμε τον σκόπελο» και «την άλλη φορά».

Ο Έλληνας δεν θα προχωρήσει υπερήφανα στα πεπρωμένα του Λαού μας με πρωτοποριακή συνέργεια προς το Άνυσμα της Ιστορίας αν δεν σταθεί στα πόδια του. Πόδια του Λαού είναι οι ρίζες της πολιτισμικής ταυτότητας του Ελληνισμού. Να σταθεί στα πόδια του σημαίνει να επινοηθεί το σύστημα κοινωνικής συνοχής και διάρθρωσης και κανόνων που να ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία του. Τέτοια αρμόζουσα «μορφή» συνύπαρξης θα εξασφαλίζει βέλτιστη

λειτουργικότητα και μέγιστη αποδοτικότητα. Άρα συσσώρευση παντοειδούς δύναμης.

Για να κάνουμε την τομή ασυνέχειας, για να ξεκινήσουμε την Νέα Αρχή, για να συντάξουμε συνολικό πλάνο δομών, κανόνων και στρατηγικής του επανιδρυόμενου Κράτους μας, για να ενεργοποιήσουμε την πλήρη δυναμική της απαραίτητης αυτογνωσίας μας, πρέπει να σκεφτούμε με τους Πλείονες, με τις παρελθούσες γενιές μας, με το Λαό του Παρελθόντος και πρωτίστως με τους Ήρωες της ιστορίας μας, με τα μεγέθη της Σοφίας και της Πράξης στον Ελληνισμό.

Έτσι θα βάλουμε σε στέρεα βάση την ευδαιμονία του Λαού και τη Δύναμη της Χώρας. Ικανοποιώντας ταυτόχρονα και τις δυο κρείσσονες ρήτρες του θεού μας:

«Γνώθι σαυτόν» και «βουλεύου μετά των πλειόνων».

Οι Ήρωες έχουν αγάλματα της αγαλλίασής μας, ανδριάντες της ανδρείας τους στον αγώνα της αλήθειας και της δύναμης. Τα στήνουμε εις τιμήν τους και εις έμπνευσή μας.

Να βάλουμε στην ζωή μας και στην ψυχή μας, στη σκέψη, στην αίσθηση και στην πράξη μας, τους Ανδριάντες των Ηρώων της Ιστορίας μας, και να πετάξουμε στα σκουπίδια τα Ανδρείκελα του Καθεστώτος που κάθονται στον σβέρκο μας εκτελώντας διατεταγμένη υπηρεσία, τα ασεβή προς τον Λαό, αναιδή προς τον Ελληνισμό, τα όργανα του ολέθρου της χώρας.

Χαιρετίζουμε με ανδριάντες και ξένους που συνεισέφεραν αυθεντικά ή αποφασιστικά στο ξελαγάριασμα της ουσίας ή της

κατάστασής μας. Λάθος που δεν έχουμε επίσημα στήσει άγαλμα του Winckelmann. Αλλά εκεί δεν τιμούμε δεόντως και εμπράκτως τον Λυκούργο και τον Θεμιστοκλή για να μας καθοδηγήσουν.

Τέτοια αξίωση στοιχειοθετεί και ο Schäuble. Το λογαριάζουμε περιφρόντιδες, αν μέχρι ευτυχούς τέλους επιμένει στο ξεμπρόστιασμα των Καθεστωτικών της χώρας μας. Γιατί λέει την αλήθεια, - εν μέρει ή εν όλω εναπόκειται σε μας να ανακαλύψουμε συνεννοούμενοι αυθεντικά μαζύ του. **Ιδού η δραχμή, ιδού και το πήδημα.**

Ευπρόσδεκτη είναι κάθε αποκάλυψη της αλήθειας ως προφανούς, όταν μάλιστα προέρχεται από θέσεις ισχύος. Τα συμφέροντα της αλήθειας δεν μας ενοχλούν, είναι άγια. Δεν έχουν μόνον τα ψεύδη συμφέροντα. Και η αλήθεια συμφέρει τον καλώς έχοντα. Η κολοσσιαία διαφορά έγκειται στο ότι από τη μια μεριά έχεις τα ύποπτα συμφέροντα του κρυφού, τη νόθα πρόφαση με υπόγεια agenda, από την άλλη τη συμφέρουσα υπεροχή της αλήθειας, την γνήσια φυσική αντιστοιχία αρετής (ικανότητας, αριστείας) και ωφέλειας (επιτυχίας).

Η αλήθεια της μεγακρίσης στη χώρα μας είναι προφανής.

Η ριζική αιτία της πλήρους αποτυχίας οφείλεται στην ακαταλληλότητα των δομών και κανόνων του συστήματος που «φόρεσαν» στον Ελληνικό Λαό (Ευρωπαϊσμός). Σε δεύτερο επίπεδο η αιτία έγκειται στην, προελθούσα από την πρώτη, ανικανότητα του ηγετικού κατεστημένου (αναξιοκρατία → φαυλοκρατία → αποτυχία). Σε τρίτο επίπεδο, έχουμε τη δρώσα αιτία της στρατηγικής επιλογής του Ευρωπαϊσμού στο πλαίσιο του μεταπολεμικού παγκόσμιου συστήματος (από το 1954). Σε τέταρτο επίπεδο καθοριστικός παράγων ήταν η ένταξη στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα και σε πέμπτο η διαβλητή είσοδος στην Ευρωζώνη.

Σε αυτή την αλυσίδα των συνηρτημένων αιτιών, αφορμή για την έκρηξη της κρίσης παρέσχε η παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση. Αυτή τρύπησε τη φούσκα της Ελληνικής Οικονομίας και η αλήθεια επεφάνη. Ήταν αναπόφευκτο. Κάτι θα το έκανε αυτό που ήταν να γίνει, νωρίτερα ή αργότερα. **Η φούσκα είναι για να σκάει.**

Εξίσου προφανής με τη διάγνωση της βαθύτατης θανατηφόρου νόσου είναι και η θεραπεία της.

Πρώτον χρειάζονται άμεσα μέτρα αντιμετώπισης της τερματικής κατάστασης του αρρώστου. Και δεύτερον δομική και κανονιστική ανάταξή του, δηλαδή διαρθρωτική προσαρμογή του στην οργανική ουσία του.

Στο πρώτο σκέλος της άμεσης παρέμβασης απαιτείται μια αλληλουχία από μέτρα: έξοδος από το Ευρώ, υιοθέτηση εθνικού νομίσματος, κάθετη άπαξ υποτίμησή του, χρεωκοπία του μεγαλύτερου μέρους του δημόσιου χρέους και σεισάχθεια γενναία του ιδιωτικού, ακολούθως σκληρή νομισματική πολιτική ώστε το χρηματοπιστωτικό σύστημα να ισορροπεί προς την πραγματική οικονομία.

Στο δεύτερο σκέλος της χάραξης στρατηγικής για το μέλλον, είναι απόλυτη ανάγκη ο σχεδιασμός συστήματος (δομών και κανόνων) ταιριαστού προς τον Ελληνικό χαρακτήρα. Αυτό πρέπει να επεκτείνεται στην πολιτισμική απελευθέρωση από τον Ευρωπαϊσμό παράλληλα προς την οργανωτική, καθώς επίσης και στη γεωπολιτική οικείωση προς το περιφερειακό πεδίο της Χώρας. Η εξειδίκευση των θεμελιωδών αυτών αρχών είναι εύκολη και την έχω κάνει πολλές φορές και από πολλές απόψεις.

Με την αδιαπραγμάτευτη εφαρμογή των δύο αυτών σκελών αναδόμησης εξ αρχής του Ελληνικού κράτους θα απελευθερωθεί η φυσική δημιουργικότητα του Έλληνα. Όπως έγινε στην Σπάρτη μετά

τον Λυκούργο και στην Αθήνα μετά την αποτίναξη των ζυγών της φρόνιμης τυραννίας και της πατρικής ολιγαρχίας των γενών.

Δυο σιωπηλές, πολύ διαφορετικές, δυνάμεις της κοινωνίας, αναπόσπαστα μέρη του ενιαίου Λαού, τελευταία μίλησαν και η στεντόρεια φωνή τους, κραυγή αγωνίας αλλά ταυτόχρονα θεμελίωση εξελίξεων, αποτελεί κεραυνό στο στερέωμα της ΝεοΕλληνικής απαξίωσης.

Οι αγρότες, οι ποιμένες, οι κάτοικοι της υπαίθρου, της πεδινής και της ορεινής, η ρώμη της Ελληνικής φύσης, κοντύτερα αυτοί στις εθνικές μας ρίζες, γνησιότεροι φορείς των συστατικών βιωμάτων της ταυτότητάς μας, οδηγούμενοι από το αδιάφθορο ένστικτο του Λαού, πήραν θέση. Και επειδή μιλάει το ένστικτο, δεν κοροϊδεύονται με τις μαλακές σαπίλες της Καθεστωτικής πονηρολογίας.

Οι λειτουργοί της Θέμιδος από το άλλο μέρος, Δικαστικοί και Εισαγγελείς, θεματοφύλακες από θέση της Δικαιοσύνης, χωρίς την οποία καμία ανθρώπινη συνύπαρξη δεν συνέχεται ευσταθώς και με διάρκεια σε κοινωνικό ολοκλήρωμα, αυτοί που το Καθεστώς της Χώρας συστηματικά αναίσχυντα χρησιμοποιεί κατ' εντολήν ως προσχηματική ασπίδα της φαύλης ανομίας του, έλαβαν θέση υπό τη βαριά συναίσθηση του καθήκοντος ενώπιον της του Διός Δίκης, για τη μοίρα του Λαού και της Χώρας. Και πώς να παραπλανηθούν οι Δικαιοκρίτες από τα δολώματα του Καθεστώτος;

Το ένστικτο του Λαού και η αίσθηση της Δίκης θαυματουργούν.

Και προηγουμένως το θαύμα είχε αστράψει, ως έδει, στο Άγιο Όρος. Ο θείος μοναχισμός, οι φορείς της αιωνιότητας στον χρόνο, ανεβόησαν σωτήριο διάγγελμα από το Κουτλουμούσι.

Θεουργοί, Γεωργοί, Θεμιστουργοί.

Και έπονται άλλοι και άλλοι.

Ζούμε ιστορικές στιγμές. Τα πράγματα μπαίνουν στη φυσική θέση τους – ο Λαός ποτέ δεν ένιωσε οικείο και δικό του το ΝεοΕλληνικό κράτος, τώρα το Καθεστώς αποβάλλεται ως κάθαρμα από τον εθνικό οργανισμό.

Η Άνοιξη του Ελληνισμού έρχεται.

Το Καθεστώς στη Χώρα, ευτυχώς για τον Λαό, έχει αυτοαπομονωθεί.

Ιδού πώς.

Πρώτον, για να συντηρηθεί, κατέστελλε τον δυναμισμό του Έλληνα με το οθνείο σύστημα που του επέβαλε, για να τον ελέγχει. Τον εξουθένωσε πολιτισμικά πλήττοντας την έκφραση του συστατικού βιώματος σε οικείες μορφές. Αυτό έγινε διττά, αφ' ενός με την παραμέληση καλλιέργειας των μορφών του Ελληνισμού στη διαδρομή του χρόνου (Κλασσική φάση, Βυζαντινή φάση, Δημοτική παράδοση). Και αφ' ετέρου με την επιβολή άθλιας μίμησης ad nauseam Ευρωπαϊκών προτύπων ως ξένου παπαγαλισμού σε τρισχειρότερη έκδοση του πρωτοτύπου.

Αποδεκάτισε την αριστεία εκμαυλίζοντας τους πολίτες ώστε να αμαυρωθεί το έμφυτο στον Έλληνα αγωνιστικό ιδεώδες της ζωής. Κατασκεύασε το οργανωτικό έκτρωμα του ΝεοΕλληνικού Κράτους, πολυκανονιστικό, βαρύ, δυσλειτουργικό και μονομερές, αφερέγγυο για τα

δικαιώματα των πολιτών και αποτελεσματικό μόνο για τη συμφεροντολογική αυθαιρεσία των Καθεστωτικών. Εξουθένωσε τις υγιείς αντιδράσεις της ανθρώπινης ψυχής προς το λάθος και την αδικία καθιστώντας ανενεργή την αντιστοίχιση ικανότητας προς αμοιβή και αναξιότητας προς τιμωρία. Εξίσωσε την ανταμοιβή της επιτυχίας προς το κόστος της αποτυχίας. Έτσι κατάργησε το σημαντικότερο κίνητρο αυτόματης προσαρμογής ρόλων και πόρων, σε μια κοινωνία μάλιστα εξόχως ατομοκεντρική και ανταγωνιστική όπως η Ελληνική.

Η πολιτισμική και οργανωτική καταστολή του Έλληνα προκάλεσε γενικευμένη κατάσταση μινιμαλισμού δράσης και ήσσονος προσπάθειας: την «εθелоκακία» του Λαού κατά Καθεστώτος εσωτερικής κατοχής.

Δεύτερον, το Καθεστώς υπέσκαψε συστηματικά το κύρος και την αξιοπιστία των Θεσμών συνύπαρξης προσπαθώντας να καταστήσει υποχείρια όργανα επιβολής τους δυο βασικούς πυλώνες συναρμογής Κράτους και Κοινωνίας: την Έννομη Τάξη στο εσωτερικό και την Εξωτερική Προβολή Ισχύος, την εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια υπό καθεστώς Κράτους Δικαίου.

Η έλλογη δικαιοακή τάξη δεν είναι ανεξάρτητη από το περιεχόμενό της, ούτε προσδιορίζεται αποκλειστικά από τη διαδικασία κύρωσής της. Αλλιώς κάθε καθεστώς θα είχε την απαιτούμενη εσωτερική νομιμοποίηση για να υπάρχει. Αντιθέτως, Νόμοι δυνατόν να βιάζουν το Δίκαιο, είτε κατά την ουσία είτε κατά τον τύπο τους. Και αυτό θα λαμβάνουν υπόψη οι Δικαστικοί εφεξής, έστω και μέσω της μεθόδου ελέγχου συνταγματικότητας. Το ίδιο πρέπει να υπολογίζει σοβαρά ο έτερος παράγων της εσωτερικής τάξης, οι Δυνάμεις Ασφαλείας. Κάθε διαταγή δεν είναι, σε κατάσταση ενός αποτυχημένου Κράτους, αυτόματα νόμιμη και εντεταλμένη στο πλαίσιο ενός Κράτους Δικαίου. Ήδη

εκφράζεται στις Αστυνομικές Αρχές τέτοιος προβληματισμός. Χρειάζεται εξέταση των δεδομένων κατά περίπτωση.

Στην Άμυνα το Καθεστώς, υπό το Κράτος Πανικού, υποβάθμισε τις Ένοπλες Δυνάμεις για να τις ελέγχει, τόσο επεμβαίνοντας πολιτικά στο εσωτερικό τους όσο και αποδυναμώνοντάς τις. Η πολιτική αυτή ενισχύθηκε ιδεοληπτικά από τη φαντασιακή σύλληψη μιας Ευρώπης που φροντίζει για τα Σύνορά της: μια μη-χώρα που έχει επικράτεια είναι αντάξιο εφεύρημα ενός αποτυχημένου Καθεστώτος. Η μέλλουσα εμπλοκή του ΝΑΤΟ στην αντιμετώπιση του προσφυγικού ζητήματος και του συνολικού θέματος της Συρίας είναι η προφανής εφαρμογή της αλήθειας ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι, και δεν θα μπορούσε να είναι, χώρα.

Υποβαθμίζοντας συνεχώς τη χώρα και κατεβάζοντας το δυναμικό της λειτουργίας της στη συνολική κλίμακα ισχύος (πολιτισμικής, στρατιωτικής, οικονομικής, πολιτικοδιπλωματικής) για να την κυβερνάει, το Καθεστώς έπεσε τελικά στην παγίδα της πονηριάς του. Έγινε αδιάφορο ή ενοχλητικό ή και βλαπτικά αδύναμο σε όλες τις μείζονες Δυνάμεις του Παγκόσμιου Συστήματος. Η γεωπολιτική του ανωμαλία, το να δρα δηλαδή αποσταθεροποιητικά στην ολοκλήρωση μιας ευσταθούς και δυναμικής αρχιτεκτονικής ισχύος στο περιφερειακό πεδίο, επέτεινε την αχρηστία του στα μάτια όλων των σημαντικών παραγόντων. Ο αδύναμος, ιδιαίτερα σε μια Εποχή Μεταβολών όπου οικοδομείται η νέα διάρθρωση ενός παγκοσμιοποιημένου συστήματος, είναι άχρηστος. Και ο άχρηστος παραμερίζεται φωνασκών. Το Καθεστώς κλαυθμηρίζει για διεθνή αδικία (εκεί που οι κατανομές γίνονται κατά δύναμη) όταν έχει καταπατήσει κάθε Ελληνική δικαιοακή τάξη στο εσωτερικό της χώρας (εκεί που η οικεία δικαιοσύνη είναι συνεκτικός δεσμός της κοινωνίας). **Το πανίσχυρο συμπληρωματικό δίπολο Δίκης και Αιδούς έχει προ πολλού πετάξει**

από την Καθεστωτική Ελλάδα, ζει δε μόνο, και ανθεί νικηφόρα, στην ψυχή του Ελληνικού Λαού.

Τρίτον, το αποτυχημένο κράτος προσκολλάται στους χαμένους της Ιστορίας.

Η Καθεστωτική επιλογή του Ευρωπαϊσμού από το 1954 εσήμαινε ακριβώς αυτό: την ένταξη της Ελλάδας με προϋούσα απώλεια της ανεξαρτησίας και εθνικής κυριαρχίας σε μια ομπρέλα προστασίας υπέρ των ιστορικών χαμένων. Εν τω μεταξύ ορισμένες χώρες της Ευρώπης έχουν βάσιμα οικοδομήσει μια αξιοπρεπή, (η Γερμανία δε πρωταγωνιστική και, πλέον, ηγεμονική επί του ηπειρωτικού συστήματος,) θέση δυναμικής συμμετοχής στο ιστορικό γίνεσθαι μετά την αποδόμηση της Ευρωπαϊκής περιόδου της ιστορίας που ακολούθησε τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, και την εγκαθίδρυση του μονοπολικού συστήματος οικουμενικής Αμερικανικής ηγεμονίας, μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Το Καθεστώς και εντός της Ευρώπης διαλέγει πάντα τους πιο αποτυχημένους ή καθυστερημένους στην απόκριση προς την ροπή του ανύσματος της Ιστορίας. Τώρα μάλιστα που η «Ευρώπη» μετασχηματίζεται σε ένα πεδίο βασικά κοινής αγοράς κατά το Βρετανικό μοντέλο, με ένα υποσύστημα ισχυρής συσσωμάτωσης περί την Γερμανία.

Το Καθεστώς λοιπόν της Ολιγαρχίας και των ηγετικών ομάδων της Αναξιοκρατίας έχει απομονωθεί εσωτερικά από τον Λαό και εξωτερικά από τις Δυνάμεις του ανύσματος της Ιστορίας. Απομόνωση και αδυναμία σε μια Εποχή Μεταβολών συνεπάγεται επικείμενη συνολική κατάρρευση.

Καιρός η Κοινωνία να αυτοσυγκροτηθεί με Νέα Αρχή επί Οικείας Βάσεως.

Καιρός δε ου μενετός. Οι εξελίξεις τρέχουν επιταχυνόμενες.

Το παγκόσμιο σύστημα ανασυγκροτείται γεωπολιτικά υπό Αμερικανική Ηγεμονία. Σταθερά του για το προβλέψιμο μέλλον είναι η

μονοπολική εστία του. Το Δόγμα Bush, τρίτο στρατηγικό Δόγμα των ΗΠΑ μετά τα δόγματα Monroe και Theodor Roosevelt, εξασφαλίζει ακριβώς αυτό. Μεταβλητές είναι οι κατανομές ισχύος περιφερειακά και ενδοπεριφερειακά. Για την περιοχή μας καίρια σημασίας είναι η ανάδυση της Τουρκίας ως κύριας περιφερειακής Δύναμης με προοπτική προβολής σε Μεγάλη Δύναμη εντός του αμέσως προσεχούς μέλλοντος (μέσα στις 10 ισχυρότερες χώρες του Κόσμου μέχρι το 2020).

Η επανενεργοποίηση του ιστορικά πολυδύναμου ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου με πολλαπλές και ισχυρές εξακτινώσεις πέριξ (τρεχόντως ιδιαίτερα στην Μέση Ανατολή) θα είναι καθοριστικής σημασίας για τις εξελίξεις σε ένα νευραλγικό χώρο από Κεντρικής Ευρώπης μέχρι την Σαχάρα, και από την Ανατολική Μεσόγειο μέχρι την Κεντρική Ασία. Η νέα Ελλάδα του Ελληνικού Λαού πρέπει να πετάξει στον κάλαθο των αχρήστων την ολωσδιόλου εσφαλμένη και αποδειχθείσα ολέθρια στρατηγική (από το 1954) της «Ευρωπαϊκής οικογένειας».

Η **οικονομική παγκοσμιοποίηση** σημαίνει βασικά ελευθερία κανονικών ροών (γνώσης, κεφαλαίων, αγαθών, υπηρεσιών, ανθρώπων). Το σύστημα θα παραμείνει εν ισχύ επίσης για το προβλέψιμο μέλλον, εφόσον η συντριπτική υπεροχή ισχύος της παγκόσμιας ηγεμονικής εστίας θα εξασφαλίζει την ελευθερία των ροών. Τα συγκριτικά πλεονεκτήματα των διαφόρων χωρών θα παίζουν όλο και μεγαλύτερο ρόλο στην λειτουργία του παγκοσμιοποιημένου πεδίου και αυτό θα ενθαρρύνει την έμφαση στον χαρακτήρα της ταυτότητας κάθε λαού, επί του οποίου θεμελιώνεται συλλογική αριστεία και συγκριτικό πλεονέκτημα.

Το οπλοστάσιο των πρακτικών μεθόδων και τεχνικών με τις οποίες η οικεία «αρετή» ενός λαού μετατρέπεται σε ευημερία και δύναμη (μείωση φορολογίας, οργανωτική επάρκεια, εμπέδωση αξιοπιστίας, υψηλός δείκτης κατάρτισης, αψεγάδιαστη λειτουργία κράτους δικαίου,

επαγρύπνιση αντιδιαφθοράς) είναι στην διάθεση των ηγεσιών που μπορούν να συντονισθούν με τον ιδιοχαρακτήρα του λαού και να αξιοποιήσουν τα συγκριτικά του πλεονεκτήματα. Σε αυτόν τον τομέα η Νέα Ελλάδα, υπό το σωστό σχέδιο ανάπτυξης, μπορεί να κάνει ταχύτατα βήματα προόδου. Μελανό σύννεφο όμως επικρέμαται η αναμενόμενη ισχυρή διόρθωση της τεράστιας παγκόσμιας ανισορροπίας μεταξύ του χρηματοπιστωτικού συστήματος και της πραγματικής οικονομίας. Χρειάζεται άμεσο πλάνο προφύλαξης του Νέου Κράτους γιατί η καταιγίδα όταν ξεσπάσει θα πλήξει άγρια τους ασθενέστερους κρίκους του διεθνούς πλέγματος.

Τέλος και σπουδαιότητα. Ενώ η γεωπολιτική και οικονομική φυσιογνωμία του παγκόσμιου συστήματος και οι νόμοι της εξέλιξής του σε αυτούς τους τομείς είναι ωρισμένοι για το βαθύ μέλλον, η **πολιτισμική μορφή** του παραμένει απολύτως απροσδιόριστη. Το αξιακό μοντέλο της ηγεμονικής δύναμης βασίζεται μεν στην ατομική ελευθερία της αυτοπραγμάτωσης, και επί πλέον αυτή η ελευθερία συνδυάζεται αρμονικά με την θεμελιώδη δομή του οικονομικού συστήματος των αγορών, αλλά οι πολιτισμικές μορφές στην σκέψη, λόγο, τέχνη που θα διατρανώσουν το βασικό βίωμα και θα πολλαπλασιάσουν την δυναμική του στην οικοδόμηση ισχύος (περιλαμβανομένης και της βιώσιμης οικονομικής ανάπτυξης) μένουν αόριστες. **Εδώ βρίσκεται το ουσιωδέστατο συγκριτικό πλεονέκτημα του Ελληνισμού – η συνεισφορά του στην διαμόρφωση των μελλοντικών πολιτισμικών εξελίξεων.**

Απαραίτητη συνδρομή ιδιαίτατα σε κάθε Renovatio Mundi της Ιστορίας.

10 Φεβρουαρίου 2016